

Lấy Chồng Cho Vợ

Nguyễn Đình Phùng

Nhận tin một người bạn bị ung thư, bác sĩ đã chê, cho về nhà nằm chờ chết, tôi vội bay sang tiểu bang bạn tôi đang ở để thăm lần cuối. Đến nhà vào thăm, vợ người bạn đưa ra vườn sau, thấy anh bạn quý đang ngồi một mình uống trà, nhâm nhi từng ngụm ngắm trời, mây, nước, nhà bạn ở sát bờ sông khung cảnh thật hữu tình! Không có vẻ gì một người sắp đi về chỗ ô hô ai tai, chỉ thấy một anh đang vui vẻ an nhàn hưởng đời, không chút sầu bi! Hỏi thăm, anh bạn cười:

- Tao chẳng sao cả! Sắp chết thôi! Cũng là chuyện thường tình! Chuyện nhỏ thôi mà!

Bạn tôi vẫn có tính từ thuở xưa không coi chuyện gì là quan trọng, cái gì cũng gọi là chuyện nhỏ. Hỏi hấn, thế chuyện lớn là gì? Hấn ngẫm nghĩ một lúc. Rồi lắc đầu:

- Chẳng có chuyện gì là lớn trên cõi đời này cả!

Biết tính bạn nên tôi cũng cười theo:

- Ủ! Chuyện nhỏ! Thế bác sĩ nói mày còn mấy tháng?

Hấn trả lời:

- Ba tháng là cùng! Nhảm nhò gì! Cũng được 2 tháng rồi. Còn những 30 ngày nữa cơ mà! Ngồi xuống đây, uống chút trà với tao. Rồi nói chuyện đời chuyện người cho vui.

Trông mặt hấn hơi khác lạ, tôi hỏi:

- Mày có uống thuốc gì không? Trông mày hơi là lạ làm sao ấy!

Hấn cười:

- Tao đang phê! Uống thuốc giảm đau loại ma túy. Nên người láng láng dễ chịu lắm mày ơi! Đã thật! Mấy anh bác sĩ bảo tao uống nhiều sẽ ghiền! Tao chửi toáng lên: "*Xin lỗi mấy anh! Mấy anh nói tôi còn ba tháng nữa là tịch! Còn sợ tôi ghiền là nổi gì! Cầu cho thuốc hiệu nghiệm để tôi không đau, lại sợ phản ứng phụ là làm sao? Mấy anh sợ DEA điều tra rồi bắt tôi phải chịu đau à! Tôi report mấy anh lên State Board bây giờ!*" Chúng nó nghe tao dọa, sợ quá nên cấp cho tao thuốc giảm đau ma túy hạng nặng, muốn bao nhiêu cũng có! Không làm cho chúng sợ là không xong mày ơi!

Bạn tôi là luật sư! Nên hay dọa chuyện kiện cáo! Bác sĩ sợ cũng phải! Nhưng không hiểu thấy bạn tôi vui vẻ cười nói là do thuốc hay do bản tính cố hữu của hấn. Có lẽ cả hai.

Ngồi một lúc, thấy vợ mang bình trà mới ra thay, tên bạn đợi vợ vào trong, nháy mắt bảo

- Mày thấy vợ tao đẹp không? Lại sắp có một triệu tiền bảo hiểm nhân mạng của tao! Tao chết đi, khối đưa sẽ lăm le nhảy vào! Nhưng tao tính toán planning xong xuôi cả rồi!

Bạn tôi vốn là người mưu mô, việc gì cũng sắp xếp, sửa soạn, lập chương trình đâu ra đó, không bao giờ để cho việc bất ngờ xảy ra! Chỉ mỗi chuyện bị ung thư là không "plan" được!

Hấn cười:

- Mày còn nhớ thằng Đạt móm không? Nó cũng ở trong nhóm bạn mình chơi thuở xưa. Nó mê vợ tao như điên đờ. Vợ tao cũng có cảm tình với nó! Cho đến khi tao nhảy vào! Tội nghiệp Đạt móm! Tao hạ nó đờ ván. Nói đúng hơn, nó tự lượng sức mình, thấy thua tao quá nên tự động rút lui! Nhưng nó dễ thương quá mức đi. Không một chút giận hờn, thù ghét gì tao. Nó ôm mỗi thất tình với vợ tao nhưng không lộ ra ngoài, chỉ tao biết, vợ tao cũng tưởng nó nguôi ngoai rồi! Ngày đám cưới tao còn để nó làm phù rể. Trông nó say đắm nhìn vợ tao lúc đó tao cũng thấy mũi lòng thương! Nó sang bên này lấy vợ, làm ăn cũng thành công lắm. Con cái đều khá, thành tài cả. Rồi hai năm trước, vợ nó bị bệnh chết...

Tên bạn nhấp ngụm trà. Hấn chép miệng:

- Mọi sự có số cả! Ngày vợ thằng Đạt chết cũng là ngày tao khám phá ra bị ung thư. Tao tưởng với đám bác sĩ giỏi như ở đây, tao có thể đánh bại được ung thư, khoẻ lại như thường. Nhưng số trời đã định!

Hấn nói tiếp:

- Tao có linh tính trước. Nên đưa đám vợ nó xong, tao nói với nó: "*Toa để tang vợ xong, đừng nghĩ đến chuyện lấy ai khác. Nhất là đừng có về Việt Nam rước một em nào sang đây nhé! Toa cũng già rồi! Lấy một em trẻ ở Việt Nam sang, chỉ ba bảy 21 ngày, nó sẽ cắm sừng lên đầu toa tua tua. Rồi nó có thể xanh, sẽ lấy hết tiền của toa đi với thằng khác ngay. Chớ có dại!*". Tao biết nó vẫn còn mê vợ tao như xưa. Nên tuy thoáng có ý nghĩ trong óc tao gạt đi ngay, nghĩ là mình sẽ qua khỏi bệnh. Nhưng giờ đây, sự thật phũ phàng là tao chỉ còn một hai tháng, nên tao plan cho vợ tao và Đạt móm xong cả rồi! Coi như chuyện hậu sự cho vợ tao sau khi tao chết! Cũng là theo chuyện của vợ một anh bác sĩ ở vùng này. Anh ta chết mấy năm trước vì bệnh tim. Bà vợ sau mấy năm vẫn còn xuân tình phơi phới, muốn đi bước nữa nhưng không tìm ra ai thích hợp. Rồi chị ta có người bạn gái thân thiết hồi đi học, lấy chồng cũng là bác sĩ ở một nơi khác. Bà này bị ung thư vú cũng

sắp chết, bắt chồng hứa là khi mình chết phải cưới người bạn của mình về! Bây giờ mọi sự êm đẹp cả. Hai người góa sống với nhau cũng hạnh phúc lắm. Tao biết chuyện này nên cũng bắt chước theo thôi! Tao nói vợ tao. Chỉ để tang tao 3 tháng thôi! Thế là quá đủ rồi! Tao đã book sẵn vé máy bay cho vợ tao và Đạt móm đi du lịch một tour 3 tháng khắp thế giới, những chỗ nào tao chưa đưa vợ tao đi. Rồi về lại đây làm đám cưới hẳn hoi. Tao cũng soạn sẵn prenuptial agreement, người nào tài sản riêng người đó. Con cái tao cũng dạy bảo hết. Không đứa nào được lộn xộn. Đứa nào cũng vợ chồng con cái cả rồi. Để yên cho mẹ chúng nó sống! Rồi vợ tao sang chỗ thằng Đạt ở. Hay nó về ở nhà đây, sao cũng được, tùy hai người! Mà thấy tao tính có hay không?

Tôi nhìn anh bạn thương cảm. Miệng cười nhưng hai hàng nước mắt như mưa. Hóa ra sau cái vỏ tính toán, bất cần đời, cynical của bạn tôi, vẫn là một trái tim mềm yếu, đầy thương yêu người vợ của mình. Chỉ sợ sau khi mình qua đi, vợ cô đơn, đau khổ và cần bàn tay bảo bọc. Nên xếp đặt cho đám cưới của vợ mình và người bạn tình địch cũ. Để khi mình không còn nữa, trên Trời cao nhìn xuống, còn thấy an ủi là vợ mình vẫn tiếp nối được đời sống, thành thoi và hạnh phúc, bên cạnh người bạn cũ năm xưa.